

Eero Kurikka

- Törnin jääkäri

Eero Johannes Kurikka syntyi 5.12.1916 Sakkolan Kurikkalassa, Mikko Kurikan ja Katri, s. Tikka, Kurikan poikana. Nuoruus kului Kurikkalan ahon laidassa sijaitsevassa Kurikan talossa monipuolisissa maalaistalon askareissa sekä erilaisten urheiluharrastusten parissa. Sakkolassa ei tuohon aikaan vielä ollut varsinaista urheilukenttää, mutta tasainen luonnonaho sai korvata tuota puutetta. Aholle oli rakennettu alkeellisia suorituspaikkoja; kuten ahoa kiertävä juoksurata, hyppyaukat, joissa voitiin hypätä pituutta ja ”putkahtaa” korkeutta. Kurikkalan pojilla oli oma erikoinen lajinsa, jossa nuoret mittelivät taitojaan ja voimiaan - nimittäin käsilläkävely ja jopa käsilläjuoksu. Laji kysyi hyvää tasapainoa ja kehon hallintaa sekä hyviä käsi-voimia. Kuuleman mukaan Kurikan Eero ja **Systän Erkki** olivat tässä lajissa taitavimmat. Kurikkalan aho oli kylän nuorison, saman ikäisten ja samanhenkisten, suosittu kokoontumis- ja kisailupaikka.

Ruumiillinen, ahkera työ ja kestävyyspainotteiset urheiluharrastukset, niin kesällä kuin talvellakin, kehittivät Eerosta sekä psyykkisesti että fyysisesti vahvan, jolle elämän eri tilanteissa oli leimaa antavana rauhallisuus, harkitsevuus, velvollisuudentunto, mutta tarvittaessa myös tiukkuus ja peräänantamattomuus. Nämä olivat ominaisuuksia, jotka tekivät hänestä esimerkiksi sopivan maanviljelijä-liikemiehen,

sotilaan, puolison, isän sekä ennen muuta ihmisen.

Kutsu sotatoimiin

Alikersantti Eero Kurikka kutsuttiin 23-vuotiaana Erillinen Pataljoona 6:n palvelukseen 7.10.1939, kun kotiseutumme oli uhattuna. Talvisodan ajan hän palveli puolijoukkueenjohtajana ja osallistui taisteluihin Raudussa, Kiviniemessä, Keljassa ja Taipaleessa. Ylikersantiksi hänet ylennettiin 26.3.1940. Talvisodan päätyttyä hänet lomautettiin 20.5.1940.

Uusi kutsu kävi jälleen sotatoimiin 6.8.1941, nyt 4/JR 56:n palvelukseen kk-puoli-joukkueenjohtajaksi. Tällä kerralla onni ei ollut myötä, vaan hän haavoittui Hiisjärvellä jo 8.9.1941. Toivuttuaan hän palasi 4/JR 56:n joukkueenjohtajaksi. Ns. asemasodan aikana hän edusti yksikköään pataljoonan ja rykmentin mestaruuskilpailuissa sijoittuen yleensä kolmen parhaan sakkiiin ja oli useimmiten voittaja. Lajeina esiintyivät mm; murtomaajuoksu, murtomaa- ja ampumahiihto, suunnistus, käsikranaatinheitto, ammunta jne.

Törnin jääkärikomppanian joukkueenjohtaja

1.Divisioonan jääkärikomppania oli jatkosotamme värikkäimpiä ja kuuluisimpia taisteluyksiköitä. Se oli koottu nuorista, hyväkuntoisista, yksikköön vapaaehtoisesti ilmoittautuneista miehistä.

Eero Kurikka nuorena alikersanttina.

Jääkärikomppania perustettiin marras- ja joulukuun vaihteessa 1943, ja sen runkona käytettiin saman vuoden kesäkuussa muodostettua 1.Divisioonan desantintorjuntaosastoa. Tällaisten erikoisyksikköjen tarpeen määräsivät usein yleistilanteen muutokset rintamalla.

Jääkärikomppania perustettiin virallisesti 3. joulukuuta 1943 ja sen päälliköksi tuli jo mainetta niittänyt viipurilaispoika, luutnantti **Lauri Allan Törni**. Puutettava miehistö koottiin JR 56:n alaisesta 2.jääkärikomppaniasta, joka oli osallistunut huomattavaan tiedustelu ja tuhoamisret-

jatkuu ▷

keen, ja osaksi myös niin, että Törni ”noukki” nimeltä mainitsemansa miehet aikaisemman tuntemuksensa perusteella. Tulijoi- ta olisi ollut enemmänkin. Mitkä olivat ne syyt, jotka houkuttelivat nuoria miehiä ilmoittautumaan vapaaehtoisiksi Törnin komppaniaan? Niitä saattoivat olla esim. tulinen taistelutahto, seikkailunhalu, kyllästyminen asemasodan yksitoikkoisuuteen, tieto modernin aseistuksen saamisesta, paremmat ”sapuskat” – jääkärikomppania sai usein käyttää sissimuonaa – ja varmaan myös Törnin persoona, jolla oli jo tunnettua.

Jääkärikomppanialle oli laadittu koulutusohjelma, joka tähtäsi ensi sijassa ruumiillisen kunnon kaikinpuoliseen kohottamiseen, liikkumiseen metsässä, ampumataidon parantamiseen henkilökohtaisella aseella

sekä taistelutaidon parantamiseen unohtamatta pioneeritaitojen kartuttamista. Ohjelman suunnitelman mukaista toteuttamista häiritisivät rintamaoloissa monet todelliset taistelutehtävät. Siirto komppanian suunniteltuun tukikohtaan, Juhivaaraan, voitiin toteuttaa vasta vuoden 1943 viimeisenä päivänä.

Jääkärikomppania oli tyypillinen esimerkki nopeasta, moottoridusta tai polkupyörillä liikkuvasta erikoisyksiköstä, joka talvisodan jälkeisessä uusitussa organisaatiossa oli saanut ottaa ”jääkäri”-nimityksen käyttöönsä.

Tämän valiokomppanian raskasta joukkuetta – siihen kuuluivat konekivääri- ja pikakivääriryhmät – johti vääpeli Eero Kurikka sodan päättymiseen asti.

Legendaarisen Törnin jääkärikomppanian edesottamuksista on kirjoitettu useita kirjoja mm;

Lauri Törni, syntynyt sotilaaksi, Törnin Jääkärit, Leijonanmieli ym. Lisäksi Kansallisarkiston Sota-arkistossa taltioidut, sota-päiväkirjojen taistelukertomukset kertovat yksityiskohtaisesti rohkeutta, malttia ja taitoa vaativista suorituksista. Vääpeli Eero Kurikka on mainittu näissä lähdeaineistoissa ja hän on todella kunniakkaasti puolustanut rakasta kotiseutuaan ja isänmaataan.

Ylivääpeli Eero Kurikka ylennettiin 8.4.1968.

Maanviljelijä ja yhdistysmies

Rauhan saavuttua Eero Kurikan uudeksi kotipaikaksi tuli Huittinen. Huhtamon kylään hän rakensi perheelleen uuden kodin ja saattoi maatilan mallikelpoiseen kuntoon, välillä hän operoi rakennusalalla pääkaupunkiseudulla, kunnes asettui lopullisesti Huittisten Huhtamoon.

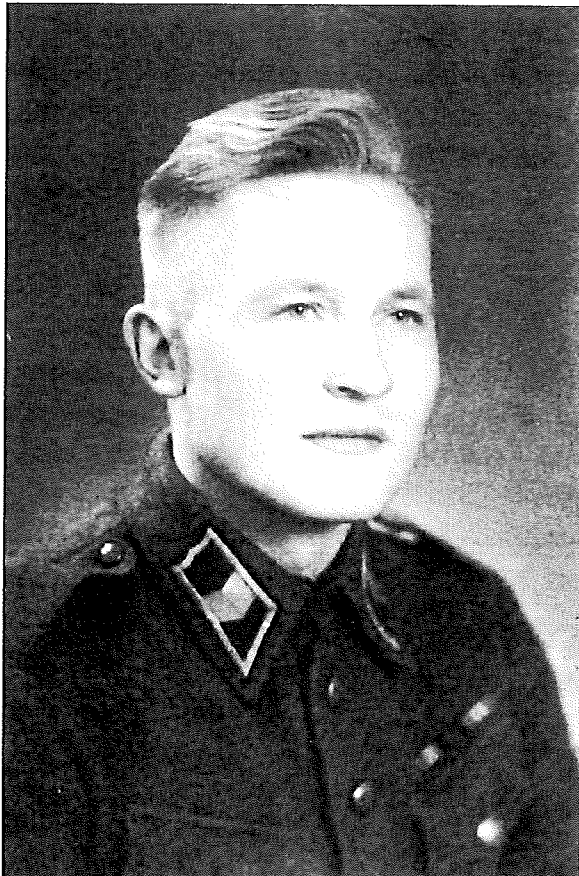
Huittisissa hän toimi kunnallisissa luottamustoimissa ja osallistui aktiivisesti eri yhdistystoimintoihin. Hän oli Huittisten Sotaveteraanit ry:n aktiivitoimija.

Sakkolalaisten oman perinnesäätiön, Sakkola-Säätiön, valtuuskunnan puheenjohtajana hän toimi 1975 – 1994.

Eero Johannes Kurikan monivaiheinen maallinen vaellus päättyi 1.1.2003 ja hänen viimeinen leposijansa on Huittisten Huhtamon kirkkomaalla, jonne hänet saattoivat veteraaniveljet ja runsas muu saattoväki..

Matti Naskali

Eeron serkun poika

Väpeli Eero Kurikka, ansioitunut mm. Lauri Törnin porukoissa joukkueenjohtana.

Lähteet:

Kansallisarkisto

Törnin Jääkärit

Lauri Törni, syntynyt sotilaaksi

Leijonanmieli